

DIALOG DE DUMINICĂ

Foaie parohială bilunară a bisericii ortodoxe
Pogorârea Sfântului Duh - Sfântul Nicolae
Militari - București

Anul II, Nr. 41/ 7 septembrie

Cea mai mare minune: “Cunoașterea lui Dumnezeu”

Pescarii din evanghelia pescuirii minunate au încercat o noapte întreagă să prindă pește, dar fără nici un rezultat. Odată cu venirea Domnului, făcând ascultare de cuvântul Lui, au aflat roadele. Apoi ca răsplată pentru ascultarea lor, pentru mărturisirea faptului că El este Domnul, ei au fost chemați la apostolat, pentru a duce mai departe vestea cea bună.

Păcatul lui Adam se repetă și în zilele noastre: nu vrem să ne întâlnim cu Dumnezeu, ne ascundem de El, și încercăm să trăim fără prezența Lui. Scopul vieții noastre ar trebui să fie îndreptat spre cum să redobândim chipul cel dintâi al omului, așa cum Dumnezeu l-a creat la început. Modelul este Hristos. Ce ar trebui să facem pentru a pași pe calea către asemănarea cu Dumnezeu găsim la mulți sfinți părinți, dar ne oprim la unul dintre ei, apropiat de noi, anume Sfântul Siluan. Și găsim soluția: “ține-ți mintea în iad și nu deznădăjdui!” Nu există om fără de păcat pe pământ, afară de Hristos. Ce înseamnă să ne ținem mintea în iad? Înseamnă să venim la Hristos cu sinceritate, și la Lumină vom vedea toate păcatele noastre, vom vedea că suntem mai prejos decât toți cei din jurul nostru. Însă chiar așa jos fiind nu avem cum să deznădăjduim pentru că “nu este nici un păcat care biruiește iubirea de oameni a lui Hristos”.

De multe ori credem că suntem proprii noștri stăpâni, ne luăm viața în propriile mâini și nu mai conștientizăm că suntem trecători pe pământ, ajungem să nu mai vedem nici un sens dincolo de perioada aceasta. De fapt durata petrecută în lumea aceasta este o școală, o gestație pentru o nouă viață viitoare. Odată cu venirea lui Hristos am aflat că două lucruri trebuie să ne preocupe: Iubirea lui Dumnezeu și a aproapelui. Cu toate că teoretic știm ce avem de făcut, ne legăm de foarte multe lucruri, ne facem foarte multe planuri de viitor și din aceste motive ajungem să ne îngrozim dacă simțim că moartea ne dă târcoale, în loc să fim în orice clipă pregătiți pentru ca Domnul să ne cheme la El. Nu putem să cunoaștem pe Dumnezeu fără să avem o legătură cu El permanent. El se descoperă și ne descoperă cum era omul dintru început, dar este nevoie și de dorința noastră de a-L cunoaște. El ne respectă libertatea. Libertatea din noi însă trebuie luată în sensul unei nevoițe îndelungate, ea nu este desăvârșită dintru început. Încă de mici, cu fiecare zi întâlnim tot mai mulți oameni, și acesta ar fi un bun motiv să exersăm iubirea prin a cuprinde în rugăciunea noastră către Domnul pe fiecare om cu care am luat contact. Astfel am trăi raiul încă de aici de pe pământ. Ajungând să avem pe Domnul

în inima noastră mereu, având pacea lui Hristos în noi prin chemarea neîncetată a Nume-lui Lui, celelalte planuri curg de la sine (“Căutați Împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte se vor adăuga vouă”). Apostolii au slujit celorlalți dezinteresat, dar în zilele noastre există o teamă de a nu îmi periclita viața pentru cel de lângă mine, nu cumva să mi se întâmple ceva, sau din comoditate spun că nu mai am timp, și astfel îl pierd pe Hristos care se află în aproapele meu. Și noi suntem chemați să ajungem la măsura apostolilor, suntem chemați spre sfințenie prin slujirea celorlalți, prin trăirea vieții celorlalți ca fiind a noastră. Calea spre cunoașterea lui Dumnezeu nu este ușoară, nu este ușor să iubești pe fiecare om. Noi am fost făcuți după chipul lui Dumnezeu, Hristos a venit să ne arate cum să ajungem la asemănare cu Dumnezeu. Sfântul Siluan ne spune că dacă vom dobândi rugăciunea pentru lumea întreagă, din darul lui Dumnezeu, și dacă vom uita de noi înșine, putem să trăim începutul asemănării cu Dumnezeu. Amin.

Bibliografie: Arhimandritul Sofronie Saharov, “Taina vieții creștine”

Mihai Popescu

Iubirea desăvârșită

Ucenicul lui Hristos se deosebește prin aceea că nu se mărginește la a-i iubi pe cei care-l iubesc și-i fac bine, ci se străduiește să-i iubească și pe cei care-l urăsc și îl prigonesc. El este chemat la desăvârșirea care-I este proprie lui Dumnezeu, Cel care se îngrijește deopotrivă de toți oamenii, fie ei buni sau răi. Porunca de a ne iubi vrăjmașii este strâns legată de a doua poruncă: să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși, dar și de cea dintâi: iubește-L pe Dumnezeu, Cel care iubește la fel de mult toate fapăturile Sale.

Pentru Sfântul Siluan vrăjmașii noștri pot fi mai întâi oamenii, mai mult sau mai puțin apropiați, cu care suntem sau am fost în legătură și care într-un fel sau altul ne fac să suferim din pricina lor. În al doilea rând vrăjmașii pe care trebuie să îi iubim sunt vrăjmașii lui Dumnezeu, cei care, știind bine că El există, nu țin seama de El, și de asemenea, vrăjmașii credinței și ai Bisericii, cei care L-au tăgăduit pe Hristos, cei care sunt departe de adevăr. Trebuie să îi privim ca vrăjmași ce trebuie iubiți, pe vrăjmașii Bisericii și pe cei care o persecută.

A-i iubi pe vrăjmașii lui Dumnezeu nu înseamnă, oare, a cădea în primejdia de a li te alătura lor și de a ajunge într-un fel solidar cu ei? Sfântul Siluan Atonitul probează înălțimea discernământului la care a ajuns și care-i îngăduie, când e vorba de vrăjmașii adevărului, să facă deosebire, pe de o parte, între dușmănia și erezia pe care aceștia le manifestă, și care, desigur, trebuie urâte și, pe de altă parte, să țină seama de realitatea lor fundamentală

de fapături ale lui Dumnezeu, pe care, dimpotrivă, se cuvine să le iubim, în duhul dragostei și al milei, dorind mântuirea lor. Prin puterea unui astfel de discernământ ajung sfinții să nu-i mai judece pe cei care păcătuiesc.

Pentru Sfântul Siluan, vrăjmași ai noștri sunt, de asemenea, Satana și diavoli, și tot el spune că Însuși Duhul Sfânt este Cel care îl învață pe om o asemenea iubire, dar să urâm lucrarea diavolului și a demonilor, și în același timp sa-i iubim pe ei ca pe niște fapături ale lui Dumnezeu (create dintru început ca îngeri, prăbușiți din această stare din propria vină, plângându-i pentru starea nenorocită și plină de cea mai mare suferință în care au căzut ca urmare a îndepărtării lor de Dumnezeu și de bunătățile dumnezeiești).

Dacă nu putem să-i iubim pe vrăjmașii noștri, ne îndeamnă Sfântul Siluan, măcar să nu îi urâm, să nu îi blestemăm, să nu le răspundem la rău cu rău, ceea ce este un progres în iubire, și să nu primim vreun gând de mânie împotriva lor. Pentru el, iubirea vrăjmașilor

înseamnă nu numai să îndurăm supărările care ne vin de la ei, ci să-i suportăm cu bucurie, pentru numele lui Dumnezeu și chiar să îi mulțumim lui Dumnezeu pentru toate necazurile pe care ni le pricinuesc, pentru că ele ne sunt de folos în sporirea duhovnicească, să le primim ca pe un dar al pronoiei dumnezeiești care se îngrijește de mântuirea noastră. Iubirea de vrăjmași presupune, desigur, pentru Sfântul Siluan, iertarea jignirilor pe care ni le-au adus și rugăciunea pentru ei.

Iubirea de vrăjmași naște în suflet multe roade. Pentru Starețul Siluan, smerenia este nu numai o condiție a iubirii vrăjmașilor, ci și un efect al ei: "Dacă iubim pe vrăjmașii noștri, mândria nu va mai avea loc în sufletul nostru, căci iubirea lui Hristos nu caută să stăpânească". Iubirea vrăjmașilor este alături de smerenie, una din condițiile esențiale ale venirii și sălășluirii Duhului Sfânt în sufletul omului și ale intrării, încă de aici, de pe pământ în Împărăția cerurilor. Iubirea de vrăjmași îngăduie, de asemenea, păstrarea harului o dată primit, iar fără ea harul se pierde. "Pentru a păstra harul trebuie să îi iubim pe vrăjmașii noștri" și să ne rugăm pentru ei, "El nu va rămâne în noi dacă nu-i vom iubi pe vrăjmași". După Sfântul Siluan iubirea de vrăjmași ne face asemenea lui Dumnezeu, și făcându-ne asemenea lui Dumnezeu, prin iubirea fără deosebire a tuturor oamenilor, ajungem să cunoaștem dragostea lui Dumnezeu, Care este Iubire (1 In 4,8), adică "să știi cum ne iubește". Amin.

Sursa:
DUMNEZEU ESTE IUBIRE -
Mărturia Sfântului Siluan Atonitul, Jean Claude-Larchet

Acopera-ne pe noi de tot răul...

Dupa ce în septembrie am prăznuit Nașterea Maicii Domnului, odată cu începerea noului an bisericesc, cumva ca semn al începutului mântuirii oamenilor, 1 octombrie aduce o altă sărbătoare închinată Maicii Domnului, mai puțin cunoscută, dar care amintește de o minunată întâmplare.

Astfel, istoria ne poartă în Constantinopolul asediat al împăratului creștin Leon cel Înțelept, unde într-o sâmbătă spre duminică a anului 911, la Biserica din Vlaherne - biserică mare și frumoasă, pe malul mării - se adunase multă lume pentru o priveghere de toată noaptea. Tot atunci a venit la rugăciune și Sfântul Andrei, cel ce devenise nebun pentru dragostea lui Hristos, după ce auzise de la Apostolul Pavel că cel nebun al lui Hristos este mai înțelept decât toată lumea. Istoria spune cum acesta, împreună cu ucenicul său Epifanie, undeva la ceasul al patrulea din noapte, adică la ora zece, a văzut-o pe însăși Maica Domnului venind în biserică alături de ei. Fecioara a înghințiat și a început să se roage cu lacrimi, apoi a intrat în Sfântul Altar și s-a rugat din nou, iar la sfârșit și-a scos Acoperământul (pânza cu care își acoperea capul) și l-a întins peste credincioși. Ea era înconjurată de toți îngerii și sfinții, cel mai aproape de dânsa fiind Sfântul Ioan Botezătorul și Sfântul Ioan Evanghelistul, și, precum amintește Acatistul Acoperământului Maicii Domnului, se ruga astfel: „Împărate creșc, primește pe tot omul cel ce Te slăvește pe Tine și cheamă în tot locul preasfânt numele Tău și unde se face pomenirea numelui meu, acel loc îl sfințește și preamărește pe cei ce Te preamăresc pe Tine și pe cei ce cu dragoste mă cinstesc pe mine, Maica Ta. Primește-le toate rugăciunile și făgăduințele și-i izbăvește din toate nevoile și răutățile”.

Din ziua aceea, an de an, Biserica Ortodoxă prăznuiește, la 1 octombrie, Sfântul Acoperământ al Maicii Domnului, în amintirea minunii din Biserica Vlaherne. „Când vezi icoana Maicii Domnului cu Pruncul Hristos în brațe, tu știi ce vezi acolo?”, întreba credincioșii într-una dintre predici părintele arhimandrit Ilie Cleopa, cărora le răspundea minunat: „Vezi Cerul și pământul! Cerul este Hristos, Cel mai presus de ceruri; Ziditorul cerului și al pământului; și Maica Domnului reprezintă pământul, adică toate popoarele de pe fața pământului, că ea este din neamul nostru. Este din seminție împăratească și arhierescă. Brațele Maicii Domnului sunt mult mai puternice decât umerii heruvimilor și ale preafericitelor tronuri. Deci pe cine ține Fecioara Maria în brațe? Pe Cel ce a făcut cerul și pământul și toate cele văzute și nevăzute. Știți voi cine este Maica Domnului și câtă cinste, câtă putere și câtă milă are? Este mama noastră, ca are milă și de săraci, și de văduve, și de creștini și pururea se roagă Mântuitorului Hristos pentru noi toți”.

Din mărețea biserică de atunci nu se mai păstrează nimic astăzi,

însă un izvor și o micuță capelă ascunse printre străzile aglomerate ale Fanarului sunt punct de pelerinaj pentru orice creștin care ajunge în Istanbul. Cei ce se aventurează singuri în căutarea locului vor avea parte și de o minune: Maica Domnului acum, ca și atunci, vine în ajutor și descoperă bisericuța către care niciun riveran nu ar ști (sau nu ar vrea) să te îndrume - asta doar dacă ți-ai făcut curajul să întrebi ce cauți. Odată ajuns acolo însă, o pace desăvârșită cuprinde sufletul, un fel de încredințare că prin nevoită și rugăciune, putem primi și noi, în greutățile vieții noastre, neîncetatul ajutor al Maicii Domnului.

Să ne rugăm Maicii Domnului să ne întărească în credință și să nu uităm nicicând că în dânsa avem cel mai mare mijlocitor în fața Domnului nostru Iisus Hristos, Care așa cum a transformat apa în vin în Cana Galileii la rugămintea Maicii Sale, așa poate transforma și viața noastră într-o existență în care suferința capătă cel mai nobil sens, acela spre mântuirea noastră.

Ela Ciumancencu

Sfântul sfințit Mucenic Ciprian vrăjitorul și Sfânta Iustina fecioara (2 octombrie)

Acesta era din Antiohia Siriei în vremea împăratului Deciu (câtre 250), de bun neam și bogat, filozof și vrăjitor cumplit. Și a fost câștigat la credința cea întru Hristos de către Iustina fecioara și creștina, care pe toate demonicele lui lucrări ca pe o pânză de păianjen le-a sfărâmat, fiind și ea din Antiohia. Căci un bărbat oarecare elin, numit Aglaid, de dragostea frumuseții ei rânindu-se și neajungându-și scopul a venit la Ciprian; iar acesta de trei ori trimițând demonii către tânăra, n-a izbutit nimic. Deci după ce a cunoscut că meșteșugul său este neputincios, s-a botezat și, ar-

zând vrăjitoareștile sale cărți, a crezut în Domnul. Apoi a fost făcut episcop și pe mulți povățuindu-i la credința lui Hristos, a fost prins împreună cu Iustina de către stăpânitorul Damascului, și strunzindu-li-se coastele au fost băgați în cazan de fier; și fiind trimiși la Nicomidia li s-au tăiat capetele. Iar marele Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu, nu pe altul, ci pe acesta îl numea iubit Fecioarei. Și se săvârșește soborul lor la locul muceniciei, care se afla de acea parte, la locașurile lui Solomon.

Sursa: Sinaxarul lunii octombrie

Mărturie despre cinstirea sfinților Ciprian și Iustina:

Pentru noi, sfinții Ciprian și Iustina reprezintă un simbol al miliei lui Dumnezeu. Mi se pare fascinant cum Domnul S-a smerit atât de mult încât să facă Lumină și în inima unui vrăjitor. Descoperirea sfinților mi-a dat nădejde și dorința de a mă lăsa în voia Domnului, gândind că mila Lui se revarsă mai ales asupra nenorociților.

Un moment important al vieții noastre de familie a fost venirea pe lume a micuțului Iustin. Mult timp ne-am gândit cărui sfânt să încredințăm copilul. Deja bebe-

lușul creștea în burtică și noi nu ne puteam decide, așa că am pus pe hârtie numele sfinților dragi nouă și am plecat să cerem un sfat nașilor cu nădejdea că Domnul va pune un gând în inimile lor. Spre surprinderea noastră în 5 minute unul a zis Ciprian și celălalt Iustin. Parcă inimile noastre s-au luminat atunci și am continuat rugăciunea la racla cu moaștele Sfântului Ciprian. După puțin timp ne-am decis să încredințăm pruncul Sfintei Iustina, să-l aco- pere cu bunătatea și iubirea ei.

Chiar dacă moaștele sfintei nu se găsesc în București, noi îi considerăm pe amândoi ocrotitorii copilului, așa că mergem să ne rugăm la biserica Zlătari, unde se află moaștele Sfântului Ciprian.

Domnul să se milostivească și de noi așa cum S-a milostivit de vrăjitorul Ciprian revărsându-și dragostea Sa prin intermediul Sfintei Iustina!

Roxana Axente

Cuvânt

Lumea aceasta iaste ca o mare ce să turbură, întru care niciodată n-au oamenii odihnă, nici liniște. Corăbiile între valuri sunt împărățiile, crăiile, domniile și orașele, mulțimea norodului, politiile, supușii, bogații și săracii, cei mari și cei mici, sunt cei ce călătoresc și să află în nevoie. Vânturile cele mari ce umflă marea sunt nevoile cele ce ne supără totdeauna. Valurile ce luptă corabiia sunt nenorocirile carele să întâmplă în toate zilele.

[...] în ce chip să fugim din întâmplările și nevoile ce ne vin? Însuși Dumnezeu ne învață, prin rostul lui David, la Psalm 49 (zicând): „Și mă chiamă pre mine în zioa necazului tău și te voi scoate și mă vei proslăvi“. Și la Psalm 90: „Striga-va cătră mine și voi asculta pre el. Cu dânsul sunt în necaz, scoate-voiu pre dânsul“. Și iarăș prin rostul prorocului Isaiei, la 41 de capete zice: „Și să vor bucura

lipsiții, pentru că vor cere și eu voi asculta, Dumnezeuul lui Israil și nu voi părăsi pre ei.“ Și, pentru ca să ne încredințăm mai mult cum că făgăduiala lui iaste nemincinoasă, adaoge la 11 capete ale lui Marco: Toate câte veți cere rugându-vă, să credeț că veț lua și vor fi voao.

Dumnezeu iaste tată de obște al tuturor. Pre toț ne iubește ca pre niște adevărați fii ai lui și nu poate răbda milostivirea lui cea iubitoare de oameni să ne aflăm pururea în ticăloșii și în nevoi, ce numai așteaptă rugăciunea noastră; ia aminte să auză glasurile noastre; stă pururea cu urechile deschise, pentru ca să ne asculte, îndată ce vom chiuma numele lui cel sfânt.“

Sf. Ierarh Martir Antim Ivireanul (27 septembrie)
„Cuvânt de învățătură la octomvrie 26”